

om de i deres Parti tør paatage sig Ansvaret for at gaa ud og underhandle udenfor Salen offentlig eller hemmelig med os, om de tør udsætte sig for derved at blive, som det ærede Medlem sagde, kaldte Forrædere. Jeg tror, at Stillingen er saaledes, at Mangfoldige paa vor Side have søgt Leilighed til udenfor Salen at tale med de Herrer, men har man skullet ind paa at tale med hinanden om Muligheden af en Overenskomst eller Muligheden af at indlede den Baabensstilstand, som det ærede Medlem henlyder til, tror jeg, at det har vist sig, at de ikke have turdet uden først at underrette deres Ministerium om det. Jeg tror ikke, at der har været Tale om at kunne mødes udenfor Partierne uden at de have anset det for en Forpligtelse fra deres Side at holde Ministeriet à jour dermed, og derfor er det ogsaa sandt, hvad Ordføreren, Oppositionens Ordfører, sagde før, at Overenskomst vil der sikkerlig nok kunne naas efterhaanden, om ikke pludselig, naar man fra begge Sider turde laste løs paa det personlige Spørgsmaal, hvis de altsaa indenfor Høire tør ligesaa dristig, som Oppositionen har gjort det, erklære sig villig til at se bort fra det personlige Spørgsmaal, frigjøre sig fra den Pligt, under alle Omstændigheder at støtte dette Ministerium uden Hensyn til Grundloven. Hvis De tro det, hvis der findes en tilstrækkelig stor Gruppe indenfor deres Parti — der er jo en Del, der kalder sig Moderate — som kan frigjøre sig fra det radikale Parti, som siger: Intet uden ved Hjælp af Ministeriet Estrup, er jeg vis paa, at der med Lethed vil kunne finde Årværing Sted med Oppositionen, og navnlig det nuværende Flertal i Oppositionen.

B. Holm: Jeg skal ikke trætte det ærede Thing længe. Det, der har foranlediget mig til at tage Ordet, er det, at Rigsdagstidenden nu foreligger, og jeg tror, det da kunde være rigtigt lige overfor Thinget at oplyse, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen) har sagt. Rigsdagstidenden godtgjør nemlig, at det, som jeg har sagt, han har sagt, har han i Virkeligheden ogsaa sagt. Med den høitæredede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at oplæse nogle faa Linier. I det han taler om Tæstningerne, siger han: „Nu ere de aabne paa hele den ene Kirkant i det Mindste; men jeg udtaler det Naab, at Regjeringen ikke har gjort de Skridt, som den hidtil har gjort paa dette Omraade, uden at tro sig i Stand til at lukke den Rest af Aabningen, der er tilbage, thi ellers vilde

det have været uforvarsligt“ . . . (N. Andersen: Det er rigtigt!) Det ærede Medlem udtaler altsaa det Naab, at Regjeringen vil fortsætte paa den Maade, den har begyndt; thi, siger han senere hen, det Heldigste vilde være, om vi Alle gik med til at sætte Hæren i Stand til at yde et saa godt Forvar for vort Land, som vi ere i Stand til. Jeg tror, det er aldeles korrekt, som jeg har refereret det i Gaar.

Holstein-Ledreborg: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgsbro): Dertil udkræves Thingets Samtykke. Under Forudsætning heraf (Ophold) har det ærede Medlem Ordet.

Holstein-Ledreborg: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) behøver ikke at undskylde sine urigtige Citationer lige overfor mig. Det er ikke nødvendigt. Naar han vedskjender sig at have taget fejl, er det fuldstændig tilstrækkeligt; han behøver ikke at gjøre videre for min Skyld. Jeg siger, hvad jeg har sagt før: Jeg har bemærket gjentagne Gange, at det er det ærede Medlem meget om at gjøre at komme i Kamp med sine gamle Meningsfæller, men det er ikke mig om at gjøre at faae Kamp med ham; for mig er Modstanderne mod vor Politik mine Modstandere; Modstanderne mod Folkethingets, Flertallets Politik, nemlig Høire og Regjeringen. Derimod kæmper jeg. — Jeg maa endnu nødvendig komme med en kort Bemærkning. Jeg maa lige overfor det ærede Medlems Erklæring om, at han har overhørt, hvad han skulde have hørt som Formand, indskrænke mig til at sige, hvad jeg har sagt, og jeg vil blot sige dette for Thingets Skyld, at hvad jeg mener er slaaet fast, det er, at det personlige Spørgsmaal er ikke det, vi kæmpe om, at det parlamentariske Spørgsmaal er et Spørgsmaal, vi mene, skal løses gjennem det saglige Arbejde paa Rigsdagen, men at det Spørgsmaal, der nu for enhver dansk friskindet Mand skal og maa være Spørgsmaalet i første Række, er Grundloven og Landets Selvstændighed. Det er kontret udtrykt: Kampen staar mod Provisorisme og Militarisme. Jeg vil haabe, at det er saa klart og tydeligt, at man ikke kan misforstaa det. Jeg fremhæver særlig Militarismen, fordi jeg her offentlig savner en bestemt Optræden fra deres Side, der taler stærkest mod Ministeriet. Hvad jeg har sagt her, har jeg fremsat ikke blot i Fjor, men det har jeg sagt mange Gange, og jeg tror,